

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 9Co/27/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1420200841
Dátum vydania rozhodnutia: 21. 04. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Zuzana Posluchová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2022:1420200841.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zuzany Posluchovej a členov senátu JUDr. Romana Huszára a JUDr. Magdalény Florekovej, v právnej veci žalobcov : 1./ A. B. C., nar. XX.XX.XXXX, bytom A. C. XX, D. E., 2./ A. A. C., nar. XX.XX.XXXX, bytom A. C. XX, D. E., proti žalovanému: Rozhlas a televízia Slovenska, so sídlom Mlynská dolina, Bratislava, IČO: 47 232 480, o uverejnenie opravy a ochranu osobnosti, na odvolanie žalobcov 1./, 2./ proti rozsudku Okresného súdu Bratislava IV č. k. 8C/11/2020 - 215 zo dňa 30.septembra 2020, takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdzuje.
Žalovaný nemá voči žalobcom 1./,2./ nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie zamietol žalobu, ktorou sa žalobcovia domáhali, aby súd :
I. Uložil žalovanému povinnosť v zmysle § 21 ods. 10 zákona č. 308/2000 Z.z. o vysielaní a retransmisii odvyselať opravu vo vysielaní žalovaného v programe F., alebo v rovnakom hodnotovom vysielacom čase v znení: "Dňa 13. januára 2020 o 22:00 hodine odvysielala STV1 v relácii F. reportáž G. H. s názvom "I. J. B. K.". Reportáž sa venuje privatizácií spoločnosti Elektrosvit Nové Zámky, a.s., uskutočnenej v roku 1997 a jej dopadom do dnešného obdobia.

1. V reportáži sa spomína konkurz, ktorý bol vyhlásený na spoločnosť Elektrosvit už v roku 2000 a trval do roku 2012. Reportáž obchádza fakt, že tento konkurz bol vyhlásený v dôsledku negatívnych dopadov skoršieho konkurzu, vyhláseného tesne pred Vianocami v roku 1998, ktorý bol zrušený rozhodnutím Najvyššieho súdu SR 50bo/84/1999 zo dňa 30.06.1999 ako nezákonný a v rozpore s dobrými mravmi, pretože bol vyhlásený pre pohľadávku vo výške necelých 132.000 Slovenský korún. Táto pohľadávka vznikla v dôsledku konania G. B. L., ktorý v reportáži vystupuje ako kritik B. a A. C., hoc sám v rozpore so Stanovami spoločnosti Elektrosvit Nové Zámky, a.s. a bez vedomia nadriadeného generálneho riaditeľa B. C. v roku 1997 podpísal v mene B. C. Dohodu o používaní železničnej vlečky, pre ktorú táto pohľadávka vznikla. Vo veci stále prebieha vyšetrovanie trestného činu za podvod za tento nezákonný konkurz. Ak by nebol vyhlásený prvý nezákonný konkurz, nemusel byť na spoločnosť Elektrosvit Nové Zámky, a.s. vyhlásený druhý konkurz, a teda ani nemuseli existovať konkurzní veritelia, ktorých záujmy v reportáži háji G. B. L. a A. G. A., hoci oni sami veriteľmi nie sú.

2. V súvislosti s osobami B. C. a A. C. v reportáži odzneli aj tvrdenia o tom, že by mali byť potrestaní jednotlivci, ktorí v súvislosti s konkurzom zarobili na úkor konkurzných veriteľov, ktorým po zrušení konkurzu ostali oči pre plač. Takéto tvrdenia sú zavádzajúce, nakoľko do konkurzných predajov sa mohol prihlásiť ktokoľvek a dať ponuku na kúpu akejkoľvek nehnuteľnosti a po schválení súdom sa stať úspešným vlastníkom, nakoľko ponukové konania boli verejné a vopred avizované v denníkoch s celoštátnou pôsobnosťou. Spoločnosť ELISIUM, s.r.o., ktorej konateľom bol v čase konkurzu aj sám kritik A. G. A., halu VPS nekupovala v konkurze, ale mimo konkurzu od spoločnosti ARDOC, s.r.o., s ktorou nemala žiadne prepojenie.

3. V súvislosti s osobou B. C. odznelo tvrdenie A. J. A., že B. C. je dlžníkom (konkurzných veriteľov). Toto tvrdenie pána A. nie je pravdivé a je zarážajúce, že ako člen predstavenstva spoločnosti Elektrosvit Nové Zámky, a.s. nevie, že dlžníkom bola táto spoločnosť.

4. V súvislosti s predajom prinavrátených pozemkov do vlastníctva spoločnosti Elektrosvit Nové Zámky, a.s. od Mesta Nové Zámky v roku 2013 je potrebné zdôrazniť, že ich následný predaj spoločnosťou UNICO TRADE, s.r.o. sa realizoval za cenu, ktorá bola trikrát väčšia, ako bola určená v znaleckom posudku a na predaj pozemkov nebola potrebná účasť a ani vedomosť G. A., ktorý sa spolu s B. L. neskôr domáhal neplatnosti tohto prevodu na Okresnom súde v Nových Zámkach v konaní 9C/315/2014, avšak súdy ich žalobu na jar v roku 2019 ako nedôvodnú právoplatne zamietli, v dôsledku čoho menovaní v exekučnom konaní zaplatili do rúk advokáta A. A. C. trovy konania, prevyšujúce sumu 38.000,-EUR.

5. V súvislosti s osobami B. C. a A. C. v reportáži A. G. A. uviedol, že došlo k ich spoločnému stretnutiu vo vínnej pivnici "v sklípku na Morave" v obci Svatobořice s osobami sudcu a správcu konkurznej podstaty a že všetko "bolo dohodnuté". Ten istý A. G. A. ako svedok pod prísahou pred dožiadaným Okresným súdom v Nových Zámkach dňa 03.08.2007 v konaní pod číslom 8Cd4/07 na otázku zástupcu odporcu, či sa stretol so sudcom JUDr. Palasthym uviedol: „Nie, nestretol som sa." Na ďalšiu otázku, či sa stretol so správcou konkurznej podstaty Ing. Priatkom uviedol: "Viem isto, že som sa s ním stretol dvakrát, z toho raz mi bol predstavený ako správca konkurznej podstaty, druhýkrát neviem pri akej príležitosti, bolo to len také zdvorilostné stretnutie. Z týchto dvoch protichodných tvrdení nám nie je zrejmé, či pán G. A. hovoril pravdu pred súdom, alebo v reportáži.

6. Súhlasíme s názorom spomenutom v úvode reportáže, že by sa týmto prípadom mali oveľa dôslednejšie a razantnejšie zaoberať orgány činné v trestnom konaní, ale pre úplnosť si dovoľujeme dodať, že prípadom spoločnosti Elektrosvit Nové Zámky, a.s. by sa mali zaoberať tieto orgány od začiatku a komplexnejšie."

II. Uložil žalovanému v zmysle § 13 ods. 1 Občianskeho zákonníka povinnosť ospravedlniť sa žalobcom uverejnením ospravedlnenia vo vysielaní žalovaného v programe F., alebo v rovnako hodnotnom vysielacom čase spolu, a to slovom a písmom v znení: "Ospravedľujeme sa A. B. C. a A. A. C. za to, že dňa 13.januára 2020 o 22:00 hodine odvysielala STV1 v relácii F. reportáž G. H. s názvom "I. J. B. K.", v ktorej v súvislosti s ich menami bola uverejnená výzva, aby sa prípadom razantnejšie zaoberali orgány činné v trestnom konaní bez toho, že na obhajobu žalobcov neboli zverejnené dôležité fakty o tom, že v reportáži spomínanému konkurzu predchádzal prvý nezákonný konkurz za fiktívnu pohľadávku 132.000,- SK, ktorý spôsobil v reportáži spomínaný druhý konkurz v roku 2000, za vyhlásenie ktorých B. C. nenesie zodpovednosť, že žalobcovia halu VPS, ktorú neskôr predali so ziskom kórejskej spoločnosti nekupovali v spomínanom konkurze, ale od tretej právnickej osoby, s ktorou neboli a nie sú nijakým spôsobom (ani personálne, ani majetkovo) prepojení a že vysúdené pozemky od Mesta Nové Zámky boli v roku 2013 predali za tri krát väčšiu cenu, ako bola stanovená v znaleckom posudku. Okrem toho v reportáži neodznelo, že kritik žalobcov B. L. v rozpore so zákonom podpisoval v mene B. C. a bez jeho vedomia zmluvu, pre ktorú bol prvý nezákonný konkurz na Elektrosvit Nové Zámky, a.s. vyhlásený, a že obidvaja kritici žalobcov B. L. a G. A. v roku 2019 právoplatne prehrali súdny spor o určenie vlastníctva k spomínaným pozemkom s povinnosťou uhradiť žalobcom trovy konania prevyšujúce 30.000,- EUR, pretože na jeho určenie nemali žiadny právny záujem. Neuverejnením týchto podstatných údajov nemali diváci možnosť utvoriť si objektívny názor na problematiku a aj na osoby žalobcov a ich kritikov, čím sa zasiahlo do ich osobnostných práv." Zároveň súd prvej inštancie rozhodol, že žalovanému nárok na náhradu trov konania nepriznáva.

1.1. Súd prvej inštancie vo svojom rozhodnutí v odseku 6.1. opísal prepis vysielania relácie F. STV Jednotka zo dňa 13.01.2020 o 21:40 (č.l. 172 - 176 spisu), ktorý je zhodný so záznamom reportáže (č.l. 12 spisu) a uviedol, že žalovaný žiadosti o odvysielanie opravy v znení prvého petitu žaloby nevyhovel, keďže ju považoval za nedôvodnú (č.l. 13 - 21 spisu). Súd prvej inštancie ďalej uviedol, že obchodná spoločnosť NOKO FRUIT s.r.o. podala voči spoločnosti ELEKTROSVIT, a.s. návrh na vyhlásenie konkurzu, ktorý Najvyšší súd SR zamietol, keďže konanie navrhovateľa posúdil ako konanie v príkrom rozpore s dobrými mravmi (č.l. 71 - 79 spisu). Podľa Najvyšším súdom SR potvrdeného rozvrhového uznesenia Krajského súdu v Bratislave zo dňa 30.11.2011 boli tam označení veritelia úpadcu Elektrosvit Nové Zámky, a.s., čiastočne uspokojení, pričom v uznesení bolo uvedené, že ostatné pohľadávky nebudú vyplatené z dôvodu nedostatku finančných prostriedkov (č.l. 142 - 144 spisu). Z uznesenia ORPZ Nové Zámky zo dňa 10.12.2018 vyplýva, že žalobcovia sú trestne stíhaní za prečin poškodzovania veriteľa podľa § 239 ods. 1 písm. a) ods. 4 Tr. zák. spáchaného formou spolupáchateľstva podľa § 20 Tr. zák., lebo na podklade zistených skutočností je dostatočne odôvodnený záver, že obvinení ako člen a predseda predstavenstva spoločnosti Elektrosvit Nové Zámky, a.s. spoločným

konaní predali spoločnosti UNICO TRADE s.r.o. nehnuteľnosti (pozemky), čím svojim konaním čo aj len čiastočne zmarili uspokojenie svojich veriteľov a spôsobili im škodu v celkovej výške najmenej 26.600,- eur, pričom Okresná prokuratúra Nové Zámky uznesením zo dňa 07.02.2019 sťažnosť obvinených voči predmetnému uzneseniu zamietla ako nedôvodnú (č.l. 145 - 152 spisu). Okresný súd Nové Zámky rozsudkom zo dňa 25.11.2013 určil, že Elektrosvit Nové Zámky, a.s. je výlučným vlastníkom nehnuteľností špecifikovaných v rozsudku (č.l. 156 a nasl. spisu). Kúpnu zmluvou zo dňa 11.12.2013 Elektrosvit Nové Zámky, a.s., ako predávajúci predal nehnuteľnosti získané do vlastníctva na základe rozsudku Okresného súdu Nové Zámky zo dňa 25.11.2013, spoločnosti UNICO TRADE, s.r.o. (č.l. 160 - 161 spisu). Žalobca 1./ vo svojej výpovedi uviedol, že nemal priestor s p. H. komunikovať, keďže ho prepadol doma. Mesiac predtým jeho kolega C. robil reportáž pod nickom M. o filmovaní sporných pozemkov. Tento človek s ním viedol spory so žalobcami. Správal sa podobne ako p. H. a p. H. v jeho prospech aj svedčil. Ďalej uviedol, že po 16 rokoch rozhodnutím NS SR vyhrali spor o ochranu osobnosti s p. C.. Žalobcu 1. sa osobne a emotívne dotýka aj táto posledná reportáž, pretože v živote nerobil nikde inde len vo firme Elektrosvit a keď niekto ako p. H., síce veľmi jemne, ale manipuluje mienkou jednoduchších ľudí, ktorí túto reláciu pochopili tak, že si myslia, že žalobcovia o tých 30 miliónov, ktoré kvázi zarobili, pripravili veriteľov. Pán H. chcel len senzáciu, nezaujímalo ho ani to, že firma BONUL dala na nich návrh na konkurz v roku 2000. Z toho, čo chcel p. H. povedať pochopil, že relácia je už natočená a je zbytočné niečo uviesť, preto mu uviedol, že nech sa spojí so synom (žalobcom 2.). To, že ho p. H. obťažoval a aj ďalších je nesporné. Toto bolo vidieť v TV a mnohí jednoduchší ľudia to mohli zle pochopiť. Ako dôvod uvádza príklad - bol napadnutý s manželkou v Lidli a na parkovisku pri plavárni mu bola prepichnutá pneumatika. Toto sú objektívne reportáže p. H.. Žalobca 2./ vo výpovedi uviedol, že v spoločnosti Elektrosvit pôsobí od roku 2001 ako právnik spoločnosti a štatutárny zástupca. Počas posledných 19 rokov vedú či už na osobnej alebo na úrovni spoločnosti spadajúcich pod holding spoločnosti Elektrosvit súdne spory so skupinou na čele ktorej stojí G. B. L.. Súčasťou tejto skupiny je aj novinár B. A. C.. Táto skupina ľudí ho systematicky kriminalizuje a za pomoci médií medializuje svoje predstavy a tvrdenia o tom, že porušujú zákon, ktoré sa nezakladajú na pravde. Neexistuje jediné právoplatné rozhodnutie za celé toto obdobie, ktoré by konštatovalo, že pri podnikateľských aktivitách porušili zákon. Už v roku 2001 prebehla silná medializácia denníkom Hospodárske noviny, ktorá pokračovala v roku 2002 v Národnej obrode. V súvislosti práve s posledným denníkom pred rokom vyhrali ochranu osobnosti na NS SR. Uvedená skupina vždy, keď nejakým spôsobom neuspela v súdnych sporoch, využila verejnoprávne médiá na reportáž, ktorá vyznela v ich neprospech. Už v roku 2008 novinár p. H. uverejnil reportáž s názvom "N. M. K." Napriek jeho snahe poskytnúť mu všetky informácie, bola reportáž účelovo zostrihaná a podstatným spôsobom skreslená u mienky divákov. Po odvysielaní reportáže prebehla búrlivá diskusia kde sa mu vyhrážal tým, že "kto seje vietor, žne búrku." Už v tom čase mali Slovenskú televíziu žalovať, avšak neurobili to, lebo tieto súdne spory ich oberajú o čas a energiu. G. H. neprestal a pokračoval. V roku 2012 pripravoval ďalšiu reportáž v súvislosti s témou "O.", kde našiel ďalšiu paralelu medzi žalobcami a obsahom prepisu "O.." Vďaka triezvemu vedeniu RTVS, ktoré tam v tom čase pôsobilo, reportáž nebola odvysielaná. Príprave poslednej reportáže predchádzal telefonický rozhovor, ktorý mal s p. H. dňa 14.11.2019, kedy mu p. H. poobede volal kde mu tvrdil, že mesto Nové Zámky pripravuje aktivity s pozemkami, ktoré vysúdili. Rozhovor trval asi 30 minút a má z neho urobený záznam, ktorý súdu zatiaľ ako dôkaz neposkytol, pretože protistrana nijakým konkrétnym spôsobom, ani žiadnym dôkazom na žalobu nereagovala. Na jeho otázky, ktoré boli absolútne neodborné a kapciózne reagoval v rozsiahlych odpovediach, no ani jednu z nich nezverejnil. Následne ho po odvysielaní reportáže kontaktovala B. C., ktorá tvrdila, že ju novinár H. prepadol na Obecnom úrade v Dvoroch nad Žitavou, pričom ju obvinil z toho, že jej mal dať podnikový byt len preto, že mala s nimi prehrať spory ako zástupca mesta. Vôbec netušila, že ju počas celého rozhovoru nahrával a rovnako takýmto spôsobom reagovala JUDr. Strýčeková, ktorú p. H. prepadol v advokátskej kancelárii a tvrdil jej, že ho za ňou posielala on sám, čo nebola pravda. Čo sa týka naháňacky sudcu Okresného súdu Nové Zámky JUDr. Petra Rajňáka, diváci mali možnosť vidieť a urobiť si obraz o tomto, avšak už nevedia, že pred odvysielaním relácie G. H. prostredníctvom dožiadania na MS SR dával preverovať sudcov, ktorí vo veci prijali rozhodnutia a následne dal na JUDr. Rajňáka podnet na NAKA. Tieto informácie uvádza z toho dôvodu, pretože podľa jeho názoru je nielen dôležité skúmať obsah samotnej reportáže, ale aj motív uverejnenia reportáže a aj spôsob ako bola reportáž uverejnená, preto navrhovali výsluchy svedkov, aby sa k tomu vyjadrili. V konaní nie je žalované súkromné médium, ale verejnoprávna televízia, ktorá má priamo v zákone zakotvené poslanie konať vo verejnom záujme, objektívne a nezaujato. V danom prípade verejnoprávna televízia slúžila na mediálnu kampaň proti žalobcom. Redaktor H. jednoznačne volil selektívny prístup k informáciám, ktorými by protistrana nedisponovala ak by ich sám neposkytol. Reportáž začína hneď v úvode tým, že je potrebné,

aby sa informáciami, ktoré v nej odznejú zaoberali OČTK, pričom p. H. bolo zrejme už v tom čase existujúce rozhodnutie GP SR, ktorá jednoznačne vychádzala z toho, že je potrebné presne zadefinovať kto sú veritelia Elektrosvitu za čo boli v relácií kritizovaní. Do dnešného dňa a ani v reportáži nebol zverejnený žiadny rozhovor s veriteľmi, ktorí by si voči spoločnosti Elektrosvit svoju pohľadávku uplatnili zákonným spôsobom. Z logiky obsahu samotnej reportáže je úplne vylúčené rúco reportáže, pretože okrem kritiky p. L. a p. A. a útržkov telefonických rozhovorov žalobcov, nebol zverejnený žiaden dôkaz. O to viac negatívne cítia túto reportáž aj z toho dôvodu, že kritikom bolo umožnené ich prirovnávať ku Kočnerovi regionálneho charakteru, bez toho aby sa mohli k takýmto vyjadreniam vyjadriť.

1.2. Po právnej stránke súd prvej inštancie vec posúdil podľa § 11, § 13 ods. 1 Občianskeho zákonníka, § 21 ods. 1,3,4,7, 10,11 zákona č. 308/2000 Z.z. o vysielaní a retransmisii (ďalej len "zákon č. 308/2000 Z.z.) keď poukázal nato, že žalobcovia si na základe tých istých skutkových tvrdení uplatnili žalobou dva nároky. Žiadali, aby súd zaviazal žalovaného na odvysielanie opravy v súlade s § 21 zákona č. 308/2000 Z.z. a tiež na uverejnenie ospravedlnenia za neoprávnený zásah do práva na ochranu osobnosti podľa § 11 Občianskeho zákonníka.

1.3. Po tom ako súd ustálil, že právo žalobcov na odvysielanie opravy z dôvodu dodržania zákonom stanovenej lehoty na podanie opravy nie je prekludované, pristúpil k posúdeniu jeho dôvodnosti. Žalobcovia žiadali, aby súd žalovaného zaviazal na odvysielanie opravy tvrdení v relácii Reportéri v reportáži redaktora G. H. "I. J. B. K.", odvysielanej dňa 13.01.2020 o 21:40 hod. Zo samotného znenia § 21 ods. 4 zák. č. 308/2000 Z. z. vyplýva, že žiadosť o odvysielanie opravy musí obsahovať konkrétne skutočnosti, v ktorých spočíva nepravdivosť údajov, prípadne skreslenie pravdy s tým, že súčasťou tejto žiadosti musí byť aj návrh znenia opravy. Žalobcovia presne nešpecifikovali, čoho sa mal žalovaný vo svojom vysielaní dopustiť, keď zo znenia navrhovanej opravy nie je zrejme, ktoré konkrétne odvysielané údaje o žalobcoch mali byť nepravdivé, resp. pravdu skresľujúce, ani ako má znieť pravdivý údaj. Účelom opravy je totiž nahradiť nepravdivé údaje pravdivými údajmi, resp. údaje pravdu skresľujúce údajmi úplnými, ktoré pravde zodpovedajú a zabezpečiť tak rýchlu a účinnú ochranu vo vzťahu k dotknutej osobe a vo vzťahu k verejnosti právo na pravdivé informácie. Znenie textu opravy musí v prvom rade zodpovedať doslovnému zneniu textu odvysielaných príspevkov, pretože nemožno žiadať o opravu informácie, ktorá v príspevku neodznala, resp. odvysielaná bola ale v inom znení, ako vyplýva z textu opravy. V navrhovanom znení opravy však žalobcovia uvádzali skutočnosti, ktoré chceli v reportáži doplniť, nežiadali o opravu v reportáži odznelých výrokov, pričom sami žalobcovia v konaní uvádzali, že v reportáži boli uvedené skutočnosti pravdivé. Tvrdili však, že v reportáži nebolo uvedené všetko, čo by dalo verejnosti ucelenejší obraz o konkurze spoločnosti Elektrosvit Nové Zámky, a.s. V návrhu na opravu však nie je možné žiadať doplnenie reportáže podľa predstáv respondentov, a už vôbec nie o tvrdenia, ktorých pravdivosť nie je preukázaná (konkurz v roku 2000 bol vyhlásený v dôsledku negatívnych dopadov skoršieho konkurzu vyhláseného tesne pred Vianocami v roku 2008). Nie je možné uložiť povinnosť odvysielat opravu ani z dôvodu, že žalobcom niečo nie je zrejme o konaní niektorého respondenta (či G. A. hovoril pravdu v reportáži alebo v konaní pred súdom). Oprava nie je dôvodná, ani ak ide o uvedenie informácie, ktorá v reportáži odznala, ale nie v žalobcami požadovanej forme (informácie o kúpe a predaji haly VPS žalobcami), pričom sami žalobcovia potvrdili spôsob, ako halu získala spoločnosť ELISIUM, s.r.o., aj to, že na konkurze spoločnosti Elektrosvit Nové Zámky, a.s. zarobili. Účelom opravy nie je doplniť reportáž o informácie, ktoré považujú niektorí respondenti za dôležité, hoci nemajú na pravdivosť odvysielaných informácií vplyv. Samotná reportáž bola odvysielaná vo verejnom záujme, čo potvrdili aj žalobcovia v žalobe, pričom sa dotýkala privatizácie spoločnosti, konkurzného konania spoločnosti, činnosti konkurzného sudcu, konkurzného správcu, mesta Nové Zámky v rámci konkurzného konania, určenia vlastníckeho práva k pozemkom v súvislosti so spoločnosťou v konkurznom konaní, prevodu nehnuteľností pri speňažovaní konkurznej podstaty, prevodu nehnuteľností po skončení konkurzu ako aj činnosti všeobecných súdov a orgánov činných v trestnom konaní. Keďže v reportáži neboli odvysielané žiadne nepravdivé alebo pravdu skresľujúce údaje, pričom účelom opravy nie je doplnenie informácií, ktoré v reportáži neodznali a zároveň nemajú vplyv na pravdivosť výrokov v reportáži uvedených, ani informácií, ktoré v reportáži odznali, ale nie dostatočne jasne, súd žalobu v časti o odvysielanie opravy ako nedôvodnú zamietol. Súd prvej inštancie dodal, že žalobcami tvrdená zaujatosť reportéra relácie voči nim a jeho prepojenie na skupinu kritikov cez kolegu novinára nesúvisí s uplatneným nárokom žalobcov, pričom sami žalobcovia napriek tvrdenej zaujatosti potvrdili, že uverejnené údaje v reportáži boli pravdivé.

1.4. V časti, ktorou sa žalobcovia domáhali ospravedlnenia z dôvodu, že žalovaný reportážou neoprávnenne zasiahol do cti žalobcov, posúdil súd rovnako ako nedôvodnú. Predpokladom úspešného uplatnenia práva na ochranu osobnosti je jednak to, že došlo k neoprávnenému zásahu a jednak to, že tento zásah bol objektívne spôsobilý privodiť ujmu na právach chránených ustanovením § 11

Občianskeho zákonníka. Obidve náležitosti musia byť splnené, aby vznikol právny vzťah, ktorého obsahom je právo domáhať sa ochrany podľa ustanovenia § 11 Občianskeho zákonníka a povinnosť súdom uložené sankcie znášať. V konaní však nebolo preukázané, že by reportáž žalovaného neoprávnene zasiahla do práva na ochranu osobnosti žalobcov, konkrétne do práva na ochranu ich občianskej cti. Z rozsudku Najvyššieho súdu ČR z 21. decembra 2004, sp. zn. 30Cdo 1224/2004: "O neoprávnený zásah do osobnosti fyzickej osoby nejde okrem iného v prípadoch, keď pôvodca skutkových tvrdení zasahujúcich česť, resp. dôstojnosť fyzickej osoby preukáže, že tieto tvrdenia sú pravdivé (tzv. dôkaz pravdy). Zásah tohto druhu totiž nie je neoprávneným zásahom do všeobecného osobnostného práva fyzickej osoby, pretože uvádzanie pravdivých skutočností je v úplnom súlade s verejným záujmom. Z tohto dôvodu nemožno proti takémuto zásahu s úspechom uplatniť žalobu na občianskoprávnu ochranu osobnosti podľa § 11 Občianskeho zákonníka. Výnimku by však zväčša tvorili prípady, v ktorých pôjde o skutočnosti zo súkromného života fyzickej osoby, pri ktorých je dôkaz pravdy spravidla vylúčený." Napadnutá reportáž obsahovala informácie o skutočnostiach, ktoré sami žalobcovia označili za pravdivé, pričom nešlo o skutočnosti týkajúce sa súkromného života žalobcov. Vzhľadom na tému reportáže, ktorej cieľom bolo informovať verejnosť o konkurze spoločnosti Elektrosvit Nové Zámky, a.s. a s ním spojených udalostiach, a na pravdivosť informácií v nej uvedených, posúdil súd žalobu o ochranu osobnosti ako nedôvodnú, hoci informácie uvedené v reportáži mohli mať negatívny dopad na povesť žalobcov. Navyše navrhované znenie ospravedlnenia (do ktorého súd nemôže autoritatívne zasahovať), nebolo spôsobilé odstrániť dôsledky prípadného neoprávneného zásahu do osobnostných práv žalobcov v zmysle § 11 Občianskeho zákonníka, keďže žalobcovia žiadali, aby sa žalovaný ospravedlnil za odovšielanie informácií, ktoré v napadnutej relácii neodznegli (že v súvislosti s menami žalobcov bola zverejnená výzva, aby sa prípadom razantnejšie zaoberali orgány činné v trestnom konaní), alebo okrem toho že v relácii neodznegli, ich pravdivosť nebola preukázaná (že v reportáži spomínanému konkurzu predchádzal prvý nezákonný konkurz v roku 2000, za vyhlásenie ktorých žalobca 1. nenesie zodpovednosť) alebo informácie, ktoré boli v reportáži uvedené, avšak podľa žalobcov nebolo o nich dostatočne jasne informované (že žalobcovia halu VPS, ktorú neskôr predali so ziskom kórejskej spoločnosti nekupovali v spomínanom konkurze, ale od tretej právnickej osoby, s ktorou neboli a nie sú nijakým spôsobom ani personálne ani majetkovo prepojení). V rámci navrhovaného znenia ospravedlnenia žiadali žalobcovia tiež uverejniť informácie na svoju obranu (že vysúdené pozemky od Mesta Nové Zámky boli v roku 2013 predané za trikrát vyššiu cenu ako bola stanovená v znaleckom posudku - pričom žalobcovia nežiadali uviesť, že išlo o znalecký posudok, ktorým bola stanovená cena pozemkov 12 rokov pred predajom pozemkov tretej osobe - ktorej konateľom bol aj je žalobca 2.). Navyše žalobcovia navrhovali v ospravedlnení uviesť informácie týkajúce sa exekučných konaní povinného G. L. a G. A., v prospech oprávnených Elektrosvit Nové Zámky, a.s., UNICO TRADE, s.r.o. a Birtler Garden, s.r.o., ako informácie týkajúce sa samotných osôb žalobcov (že obidvaja kritici žalobcov B. L. a G. A. v roku 2019 prehrali spor o určenie vlastníctva k spomínaným pozemkom s povinnosťou uhradiť žalobcom trovy konania prevyšujúce 30.000,- eur, pretože na jeho určenie nemali právny záujem). Na základe uvedeného, keď nebolo preukázané, že by bolo do práva na ochranu osobnosti žalobcov reportážou žalovaného neoprávnene zasiahnuté, pričom znenie ospravedlnenia je nespôsobilé byť primeraným zadosťučinením tak aby bol naplnený účel predpokladaný ustanovením § 11 Občianskeho zákonníka, súd žalobu v časti o ochranu osobnosti ako nedôvodnú zamietol.

1.5. Súd prvej inštancie záverom uviedol, že nevykonal dokazovanie výsluchom B. J. N., B. O. N., B. I. F. ani G. O. I., ktoré navrhli žalobcovia, aby sa svedkovia vyjadrili k tomu, akým spôsobom ich redaktor žalovaného navštívil a ako im kládol otázky, a či mu dali súhlas zverejniť ich podobizeň, alebo ich prejavy. Toto dokazovanie považoval súd za neúčelné, keďže predmetom konania nebol neoprávnený zásah do práva na ochranu osobnosti osôb navrhnutých ako svedkov, a predmetom ich výsluchu nemali byť skutočnosti súvisiace s navrhovaným petitom žaloby. Navyše ani samotní žalobcovia sa nedomáhali ochrany osobnosti prostredníctvom ospravedlnenia za to, akým spôsobom redaktor žalovaného žalobcov kontaktoval, prípadne, že žalovaný uverejnil ich podobizne bez súhlasu, ale za neuvedenie informácií v reportáži vo vzťahu k žalobcom. Súd nevykonal ani dokazovanie navrhované žalovaným, a to výsluch redaktora G. H., ktorý považoval za neúčelný z dôvodu, že na rozhodnutie súdu by výsluch G. H. nemal vplyv, keďže súd posúdil žalobu už z dôvodu navrhovaného znenia opravy a ospravedlnenia ako nedôvodnú. Rovnako za neúčelný posúdil súd aj navrhnutý výsluch G. A. k nadštandardnému vzťahu žalobcov a sudcu JUDr. Palasthyho, pretože predmetom opravy ani ospravedlnenia neboli skutočnosti týkajúce sa vzťahu žalobcov s JUDr. Palasthyom.

1.6. O nároku na náhradu trov konania súd rozhodol v zmysle § 255 ods. 1 C.s.p. v spojení § 262 ods. 1 C.s.p. tak, že žalovanému, ktorému ako úspešnej strane sporu vznikol nárok na náhradu trov konania, nárok na náhradu trov konania nepriznal, nakoľko mu v konaní žiadne trovy nevznikli.

2. Proti tomuto rozsudku v zákonom stanovenej lehote podali samostatne ale obsahovo totožné odvolanie žalobca 1./ ako aj žalobca 2./ z dôvodov podľa § 389 ods. 1, písm. b), c) O.s.p. a žiadali aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Vo svojom odvolaní poukázali na odôvodnenie súdu prvej inštancie, ktoré považovali za celkom nesprávne, pretože je založené na nesprávnom právnom posúdení veci a jednak trpí vadou konania, ktorú nie je možné odstrániť iba zrušením napadnutého rozhodnutia. Zároveň je rozhodnutie nepreskúmateľné a dokonca až vnútorne protirečivé, keď súd prvej inštancie na jednej strane vôbec nevysvetlil, prečo si myslí, že žalobcovia presne nešpecifikovali, čoho sa mal žalovaný vo svojom vysielaní dopustiť, keď zo znenia navrhovanej opravy nie je zrejmé, ktoré konkrétne odvysielané údaje o žalobcoch mali byť nepravdivé, resp. pravdu skresľujúce, ani ako má znieť pravdivý údaj a na druhej strane tvrdí, že nemohol zasahovať do obsahu znenia ospravedlnenia, ktoré však v rozpore s vlastným názorom následne podrobil analýze, aby skonštatoval, že požadované ospravedlnenie nie je spôsobilé byť primeraným zadosťučinením.

2.1. Vo vzťahu k právu na zverejnenie opravy kontra povinnosť vysielateľa odvyselať opravu podľa Zákona o retransmisii (ďalej len „zákon č. 308/2000 Z.z.“) a v nadväznosti na právo EÚ poukázali na ustanovenia § 21 ods. 1 až 10 zákona č. 308/2000 Z.z. a nato, že obdobný režim ako pri zákone o retransmisii platí aj pri tlačovom zákone. Cieľom práva na tlačovú odpoveď je zaistiť každému jednotlivcovi možnosť konfrontovať a hájiť sa voči určitým vyhláseniam šíreným informačnými prostriedkami, ktoré sú spôsobilé negatívne zasiahnuť do jeho súkromia, dôstojnosti alebo cti. Právo na odpoveď podľa tlačového zákona spolu s právom na zverejnenie opravy podľa zákona č. 308/2000 Z.z. tak predstavujú jedno zo základných práv dotknutej osoby reagovať na odvysielané údaje, ktoré sú nepravdivé, alebo pravdu skresľujúce. Obdobne ako pri práve na odpoveď v tlačovom zákone, tak aj zákon č. 308/2000 Z.z. umožňuje uplatniť právo na odpoveď a to dokonca aj pri pravdivých skutkových tvrdeniach. Nie je pritom dôležité, či ide o vlastné tvrdenie alebo prevzaté tvrdenia. Nepodstatná je teda aj pravdivosť či nesprávnosť skutkového tvrdenia. Zhrňujúc vyššie uvedené táto povinnosť bola do legislatívy zavedená preto, lebo osoba, ktorá je odvysielaním dotknutá, väčšinou nemá žiadny vplyv na spracovanie a odvysielanie informácií, ktoré aj keď izolovane pravdivé sú, v spojení s inými môžu vytvoriť obraz, ktorý je skreslený, ba až difamujúci. Aby vysielatelia pod rúškom slobody médií bezbreho nezneužívali svoje postavenie, bola v tlačovom zákone a zákone č. 308/2000 Z.z. vytvorená protiváha v podobe povinnosti médií odvyselať reakciu dotknutých osôb a umožniť im tak reagovať smerom k verejnosti. Odmietnutie tejto povinnosti vysielateľom zakladá povinnosť obhájiť tento postup pred súdom a uniesť dôkazné bremeno v konaní.

2.2. K porušeniu zásady rovnosti strán žalobcovia uviedli, že požiadali žalovaného o odvysielanie opravy v zmysle § 21 ods. 4. zákona č. 308/2000 Z.z., keď v časti III. žiadosti o opravu zo dňa 07.02.2020 veľmi podrobne analyzovali celú reportáž a presne uviedli, ktoré údaje sú nepravdivé a ktoré pravdu skresľujúce, pričom svoje tvrdenia podložili aj dôkazmi a v časti V. svojej žiadosti uverejnili presné znenie opravy. Žalovaný na túto žiadosť reagoval listom zo dňa 17.02.2020, v ktorom odmietol opravu uverejniť. Na zdôvodnenie veľmi stručne uviedol, že: „...požadované znenie opravy presahuje zákonný rámec...“ bez toho, aby vysvetlil, v čom vidí takéto presiahnutie. Podľa názoru žalobcov je takáto odpoveď žalovaného absolútne vágna a nemá oporu ani v jednej zo štyroch možností ustanovenia § 21 ods. 9 Zákona o retransmisii. Po podaní žaloby na súd žalovaný nereagoval na konkrétne tvrdenia žalobcov v ich žiadosti a následne uplatnenej žalobe, ale vo svojich písomných vyjadreniach opakovane hodnotil svoj postup ako zákonný bez toho, aby preukázal, že postupoval podľa § 21 ods. 9, písmeno d).. O to prekvapujúcejší bol postup súdu, ktorý na pojednávaní vôbec nevyzval žalovaného, aby preukázal pravdivosť svojich tvrdení podľa § 21 ods. 9, písmeno d) zákona o retransmisii, ale žalobu bez vykonaného dokazovania zamietol a sám, supľujúc povinnosť žalovaného, „zdôvodnil“ zákonnosť postupu žalovaného v napadnutom rozsudku, čím došlo k porušeniu zásady rovnosti procesných strán zakotvanej v článku VI. C.s.p. ako aj článku 47 ods. 3 Ústavy SR. Súdu bolo pritom celý čas zrejmé, že žalobca 1./ odmietol v liste zo dňa 25.11.2019 adresovanom žalovanému, aby bola jeho podobizeň a rozhovor s ním nahratý uverejnené a a žalobca 2./ poskytol žalovanému obsiahle odpovede v množstve emailov a odpovediach na otázky, ktoré však neboli vôbec zverejnené. Už z týchto dvoch dôkazov muselo byť súdu zrejmé, že žalobcovia nemali možnosť reagovať vôbec (nerátajúc hlasové a obrazové záznamy žalobcov bez ich súhlasu), pretože ich reakcie neboli vôbec zverejnené. Opísaným porušením ústavnej zásady rovnosti procesných strán zo strany súdu došlo k založeniu takej vady konania, ktorú nie je možné odstrániť inak, len zrušením napadnutého rozhodnutia odvolacím súdom.

2.3. Žalobcovia videli nesprávnosť záverov súdu prvej inštancie ohľadom ich prvého nároku aj v tom, že nesúhlasili ani so závermi súdu o tom, že ich nároky sú v tejto veci neurčité, resp. nevykonateľné. Zároveň nesúhlasili s prísne formalistickým názorom súdu, že účelom opravy je čisto len nahradenie

nepravdivého výroku pravdivým, keď podľa ich názoru sú takéto závery súdu v tejto konkrétnej veci jednak nepreskúmateľné. Poukázali na odôvodnenie napadnutého rozsudku (odsek 9.), keď argument v tomto odseku bol použitý zjavne účelovo a bez náležitého vysvetlenia. Mal to byť v prvom rade žalovaný, kto mal spochybňovať nárok žalobcov a preukazovať zákonnosť svojho postupu a nie súd. Súdu vôbec neprináležalo analyzovať obsah žalovaného zverejnenia, ale to mal spraviť žalovaný a ak tak nespravil, súd mal žalobe vyhovieť. Navyiac, zákon o retransmisii vôbec neurčuje, ako presne má byť formulovaná žiadosť na zverejnenie opravy ani čo má obsahovať, preto žalobcovia nechápu z čoho súd pri tomto tvrdení vychádzal. Žalobcovia rovnako nesúhlasili s názorom, že v návrhu na opravu nie je možné žiadať doplnenie reportáže podľa predstáv respondentov, a už vôbec nie tvrdenia, ktorých pravdivosť nie je preukázaná. V prvom rade je potrebné zdôrazniť, že žalobcovia neboli respondentami redaktora, ale osobami, ktoré boli celou reportážou kritizované a dokonca kritizované tými osobami, s ktorými sú skoro dvadsať rokov v rôznych súdnych sporoch, ktoré všetky doposiaľ vyhrali. V druhom rade je potrebné uviesť, že žalobcovia chceli adekvátnym spôsobom na túto kritiku reagovať, ale nebolo im to umožnené. Redaktor účelovo vystríhol časti telefonického rozhovoru so žalobcom 2./ bez toho, aby zverejnil celý rozhovor a tiež vôbec nezverejnil odpovede na otázky redaktora, hoci ich mal k dispozícii. V treťom rade žalobcovia poukázali nato, že ich reakcia v podobe navrhovaného zverejnenia opravy, nemôže v žiadnom prípade podliehať revízii vysielateľa a vonkoncom nie súdu, pokiaľ sa týka predmetu reportáže. V neposlednom rade je absolútne nesprávny záver súdu o tom, že tvrdenie žalobcov o negatívnom dopade prvého nezákonného konkurzu z decembra roku 1998 na konkurz v roku 2000 nie je preukázané. Žalobcovia poukázali na ďalšie argumenty súdu prvej inštancie (odsek 9., 10.) a celkovo považovali takéto zovšeobecnené konštatovanie, že v relácii neboli odvysielané žiadne nepravdivé alebo pravdu skresľujúce údaje za nesprávne a v rozpore so skutkovým stavom, pretože v relácii bolo uvedených hneď viacero nepravdivých a pravdu skresľujúcich údajov, ktoré vo svojej žalobe presne označili v časti II., bod 4. žaloby, k čomu súd nezaujal žiadne stanovisko.

2.4. Žalobcovia v odvolaní ďalej namietali ignorovanie rozhodujúcej skutočnosti, účelovo obchádzanej médiami a aj súdom prvej inštancie, keď im nebolo zrejmé, prečo médiá, ale aj súd prvej inštancie nevenovali absolútne pozornosť kľúčovým skutočnostiam, na ktoré notoricky poukazujú už v odpovediach redaktorovi ako aj vo svojich písomných vyjadreniach a samotnej žalobe. Tou skutočnosťou je najmä nezákonné konanie G. B. L., ktorý v rozpore so stanovami spoločnosti Elektrosvit Nové Zámky, a.s. v mene tejto spoločnosti podpísal sám zmluvu, na základe ktorej vznikla účelová pohľadávka, ktorá bola zneužitá v konkurze, ktorý súd vyhlásil na majetok tejto spoločnosti Uznesením Krajského súdu v Bratislave 3K 238/98 – 23 zo dňa 22.12.1998 (dva dni pred Vianocami) za necelých 132.000,-SK ako aj pozadiu tohto konkurzu, ktoré je také že správca konkurznej podstaty navrhovateľa - spoločnosti NOVOFRICT, a.s. B. E. P. využil práve Dohodu o používaní železničnej vlečky, ktorú podpísal kritik žalobcov G. B. L. ako finančný riaditeľ spoločnosti bez vedomia predstavenstva. Ani redaktor, ale ani súd prvej inštancie nemali záujem sa vôbec vysporiadať s touto objektívnou skutočnosťou, majúcou dopad na koniec sprivatizovanej spoločnosti, akoby vôbec neexistovala. Žalobcovia preto považovali záver, súdu (že „...tvrdenie žalobcov o negatívnom dopade prvého nezákonného konkurzu z decembra roku 1998 na konkurz v roku 2000 nie je preukázané...“) za nielenže nesprávny, ale aj nepreskúmateľný, pretože súd prvej inštancie vôbec nevysvetlil, na základe čoho (akej právnej úvahy) dospel k takémuto záveru.

2.5. V odvolaní žalobcovia spochybnili objektivitu redaktora G. H. a spôsob, akým sa s dôkazmi jeho zaujatosti vysporiadal súd. Žalobcovia vo svojich podaniach poukazovali na jednoznačnú a preukázanú zaujatosť redaktora G. H., ktorú však súd odignoroval argumentom odseku 11. („...jeho prepojenie na skupinu kritikov cez kolegu novinára nesúvisí s uplatneným nárokom žalobcov, pričom sami žalobcovia napriek tvrdenej zaujatosti potvrdili, že uverejnené údaje v reportáži boli pravdivé.“). V rozhodnutí súdu sa pravidelne opakuje argument, že sami žalobcovia potvrdili, že údaje v reportáži boli pravdivé, čím chce súd pravdepodobne zvýrazniť správnosť svojho rozhodnutia. Týmto argumentom súd operoval aj v prípade namietanej zaujatosti redaktora. Žalobcovia odmietli takýto spôsob argumentácie pretože, aj keď reportáž obsahovala informácie, ktoré sa izolovane javia ako pravdivé (a žalobcovia to ani nepopierajú), vo vzťahu k ďalším, hoc aj všeobecným informáciám typu „Kočnerovia regionálneho charakteru“, prípadne záberom na schátrané budovy v areáli Elektrosvitu, ako aj ďalším pravdu skresľujúcim údajom pôsobia proti žalobcom difamačne, pričom hlavným skladateľom mozaiky týchto informácií bol redaktor G. H.. Ak tu teda bola vnesená vážna pochybnosť o zaujatosti novinára, podložená relevantnými dôkazmi o jeho vyhrádkach a prepojení na iných novinárov, spolupracujúcich so skupinou kritikov, mala byť súdom jednoznačne argumentačne vyvrátená zdôvodnením a nie tým, že súd iba zopakoval argument pravdivosti zverejnených informácií. Vzhľadom k uvedenému sú preto

žalobcovia toho názoru, že zdôvodnenie súdu v tejto časti nebolo absolútne dostatočné a súd mal venovať týmto dôkazom oveľa väčšiu pozornosť.

2.6. Čo sa týka nevykonanie navrhovaných dôkazov výsluchmi svedkov a nevyhodnotenie dôkazov v kontexte celej žaloby a obidvoch nárokov – denegatio justitiae žalobcovia namietali, že ďalším problémom celého napadnutého rozsudku je, že súd v ňom nevyhodnotil ani jeden z k žalobe pripojených písomných dôkazov a v prípade navrhovaného výsluchu svedkov tento dôkaz bez náležitého zdôvodnenia jednoducho na pojednávaní nevykonan. Zdôvodnenie nevykonania dôkazov (odsek 14.) však opäť nie je správne, pretože žalobcovia sa týmito nepriamymi dôkazmi snažili preukázať, že nemali umožnené reagovať adekvátne na všetky reakcie kritikov a že reportáž bola pripravená účelovo. Žalobcovia poukázali na zvláštny postup súdu, pretože na jedinom pojednávaní vypočul prednesy strán, žalobcov a následne rozhodol, čo je pri tak komplikovanom spore akým je ochrana osobnosti, absolútne nezvyčajné a unikátne. Preto žalobcovia očakávali riadne a najmä kvalitne zdôvodnené rozhodnutie, v ktorom by sa súd vysporiadal s každým dôkazom a podrobne vysvetlil svoje právne úvahy. Súd však veľmi všeobecne a niekoľkokrát opakujúc, že sami žalobcovia tvrdili, že informácie boli pravdivé žalobu zamietol, pritom dôkazy o zaujatosti novinára a spôsobe prípravy reportáže úplne odignoroval. Výsluchmi svedkov pritom žalobcovia chceli poukázať na metodiku práce redaktora pri zhromažďovaní informácií a ich vyhodnocovaní. Nie je totiž zanedbateľný fakt, že pokiaľ kritici žalobcov boli vyzbrojení mikrofónmi a poznajúc obsah ich podnetu reagovali v podstate podľa scenára, tak osoby na strane žalobcov, resp. na strane kritizovaných procesov boli nepripravené a redaktorom prepadnuté, pričom redaktor za účelom získania rozhovoru so svojimi respondentami manipuloval, klamal ich a dokonca ich s kamerou prenasledoval – teda zjavne nepostupoval podľa etického kódexu novinára.

2.7. Záverom vo svojom odvolaní žalobcovia poukázali na dôvody nesprávnosti záverov súdu vo veci druhého uplatneného nároku na ochrany osobnosti, keď mali zato, že je nedostatočne zdôvodnený aj záver súdu prvej inštancie v odseku 12. o tom, že v konaní nebolo preukázané, (že by „...by reportáž žalovaného neoprávnene zasiahla do práva na ochranu osobnosti žalobcov, konkrétne do práva na ochranu ich občianskej cti“), keď súd na podporu tohto záveru znova zopakoval, že sami žalobcovia tvrdili, že reportáž obsahovala pravdivé skutočnosti, čo je ale veľmi všeobecné. Žalobcovia znova zopakovali, že reportáž obsahuje množstvo informácií, ktoré sa síce izolovane javia ako pravdivé, no vo vzťahu k nezverejneným informáciám pôsobia skresľujúco a jednoznačne v neprospech osôb žalobcov, ktorí jediní sú v procese privatizácie menovaní s celým menom a obrazom (naviac žalobca 2./) bol v čase privatizácie preukázateľne študentom prvého ročníka právnickej fakulty a vôbec sa tohto procesu nezúčastnil, ani ho nijakým spôsobom neovplyvnil, čo súd vôbec neskúmal. Žalobcovia nesúhlasili ani s argumentom súdu, (že „...nešlo o skutočnosti týkajúce sa súkromného života žalobcov“), pretože v prípade reportáže zjavne nešlo o súkromný život žalobcov, ale ich podnikateľské aktivity. Aj keď sa reportáž netýka súkromného života žalobcov, jej dopady do súkromia žalobcov sú nespochybniteľné a nespochybniteľné sú aj negatívne reakcie tretích osôb na sociálnych sieťach, v meste, v ktorom žalobcovia žijú, v škole, ktorú navštevujú deti a vnuci žalobcov, čím sa súd nezaoberal. Súd teda aplikoval na konkrétny prípad úplne nesprávny argument bez toho, aby skúmal, akým spôsobom sa odvysielanie dotklo žalobcov a aby skúmal prípadné reakcie tretích osôb na odvysielanú reportáž. Bolo preto na mieste, aby oveľa detailnejšie vysvetlil, prečo napriek pripustenej možnosti negatívneho dopadu reportáže na žalobcov ich žalobe v tejto časti nevyhoveli. V neposlednom rade nemožno súhlasiť ani s doplneným zdôvodnením zamietnutia žaloby (odsek 13.). Aj keď súd vyhodnotil prvý žalovaný nárok žalobcov ako nedôvodný, automaticky to neznamená, že aj druhý nárok žalobcov mal byť nedôvodný. Súd alibisticky tvrdiac, že nemôže autoritatívne zasahovať do textu ospravedlnenia, nevyhodnotil jednotlivé písomné dôkazy v žalobe v prospech žalobcov, resp. sa nimi vôbec nezaoberal a ani ich v rozhodnutí nespomenul. Podľa názoru žalobcov, predmetom žaloby na ochranu osobnosti nemusí byť v rámci žalovaného ospravedlnenia iba ospravedlnenie za nepravdivé výroky, ale aj ospravedlnenie za výroky, ktoré vydavateľ mal uverejniť vzhľadom k dôkazom, ktoré mal k dispozícii, no nezverejnil ich, hoci boli spôsobilé zmeniť, prípadne ovplyvniť názor divákov na reportáž. Na to, aby súd mohol naozaj potom takýto nárok zamietnuť, bolo potrebné sa najprv vysporiadať s jednotlivými dôkazmi (každým osobitne), tieto vyhodnotiť v kontexte na obsah reportáže a jej sledovaný účel a následne aplikovať právnu úvahu, čo však súd v tomto prípade nespravil. Súd si prácu zjednodušil, keď jeden uplatnený nárok žalobcov spojil s druhým nárokom a zopakoval argument o žalobcami tvrdenej pravde informácií v reportáži, čo však nie je vôbec náležité zdôvodnenie rozhodnutia a preto je takéto jeho rozhodnutie nepreskúmateľné. S poukazom na uvedené je takýto záver súdu zároveň založený na nesprávnom právnom posúdení veci, spočívajúcom v nepochopení uplatneného nároku žalobcov. Záverom uviedli, že je obzvlášť krajne nespravodlivé zneužitie verejnoprávnej televízie na súkromné boje a ciele jednej

zo skupín, ktorá preukázateľne bezúspešne kriminalizuje osoby žalobcov dlhý čas, čo pozornosti súdu úplne uniklo.

3. K odvolaniu žalobcov sa vyjadril žalovaný, ktorý považoval napadnutý rozsudok za vecne správny a zároveň sa stotožnil s odôvodnením napadnutého rozhodnutia v celom rozsahu, lebo žaloba v časti uplatneného nároku na odvysielanie opravy ako aj v časti ochrany osobnosti je nedôvodná. Navrhol aby odvolací súd napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie v celom rozsahu potvrdil ako vecne správne a žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania. Žalovaný mal za to, že žalobcovia v odvolaní neuviedli odvolacie dôvody v zmysle § 365 ods. 1 C.s.p. a navyše ani zo samotného odvolania nevyplýva žiaden relevantný zákonný dôvod v zmysle vyššie uvedeného ustanovenia. Žalovaný nesúhlasil s tvrdením žalobcov, že nimi opísaným porušením ústavnej zásady rovnosti procesných strán zo strany súdu prvej inštancie došlo k založeniu takej vady konania, ktorú by bolo možné odstrániť len zrušením napadnutého rozhodnutia. Žalovaný má za to, že v prejednávanej veci neexistuje žiaden zákonný dôvod v zmysle § 365 ods. 1 C.s.p., ktorý by odôvodňoval odvolanie žalobcov.

3.1. Žalovaný poukázal na ustanovenie § 21 ods. 4 zákona č. 308/2000 Z.z. keď v zmysle tohto ustanovenia nemožno žiadať opraviť nepravdivosť kritických výrokov v podobe hodnotiacich úsudkov, ktorých pravdivosť (ako subjektívneho názoru) nepodlieha dokazovaniu; v rámci ochrany pred neoprávnenou kritikou možno posúdiť len nepravdivosť, resp. skresľovanie údajov, ktoré boli podkladom pre vysielanie kritického názoru. Inštitút opravy neslúži na prezentovanie názorov založených na subjektívnom posúdení dotknutej osoby, na komentovanie a hodnotenie vzniknutej situácie z pohľadu dotknutej osoby a ani na poskytnutie morálnej satisfakcie, napr. vo forme ospravedlnenia. Znenie opravy musí byť objektívne, založené na preukázateľných faktoch a nie na subjektívnom pohľade dotknutej osoby vychádzajúcej z jej osobnej zaujatosti, a rovnako musí byť nestranné, aby sa nezasiahlo do práv a právom chránených záujmov iných osôb vecou dotknutých. Účelom opravy je totiž nahradiť nepravdivé údaje pravdivými údajmi, resp. údaje pravdu skresľujúce údajmi úplnými, ktoré pravde zodpovedajú a zabezpečiť tak rýchlu a účinnú ochranu vo vzťahu dotknutej osobe a vo vzťahu k verejnosti právo na pravdivé informácie.

4. K odvolaniu žalobcu 1./ sa písomne vyjadril žalobca 2./, ktorý uviedol, že odvolanie žalobcu 1./ (otca) je v princípe totožné s jeho odvolaním a rovnako ako on, tak aj otec pociťuje nespravodlivosť z postupu súdu a jeho rozhodnutia, ktoré považuje za nezákonné a nesprávne. Domnieval sa, že sa súd vôbec nezaoberal obsahom žaloby, ani postupom žalovaného, ktorý odignoroval postup pri reakcii na odvysielanú reportáž, ktorý jej vyplýva priamo zo zákona. Súd na miesto toho, aby žalovanému uložil povinnosť odvyselať reakciu pre absenciu dôkazného bremena, sám odôvodňoval zákonnosť postupu žalovaného, čo je nonsens. Nehovoriac už o samotnom postupe súdu, ktorý tak komplikovanú vec s množstvom faktov (ktoré nevyhodnocoval vôbec) za obdobie vyše 20 rokov, rozhodol na jednom pojednávaní za necelé dve hodiny, čo je ďalší mimoriadny úkaz.

5. Žalobca 1./ sa k podanému odvolaniu žalobcu 2./ písomne nevyjadril.

6. Žalobca 2./ vo svojej replike k vyjadreniu žalovaného uviedol, že vyjadrenie žalovaného neobsahuje žiadne právne úvahy a ani polemiky s odvolaním žalobcov a preto nie je možné k takémuto bezobsažnému podaniu podať akékoľvek vyjadrenie. Žalovaný na troch stranách len zopakoval priebeh konania, skonštatoval svoj nesúhlas s podaným odvolaním, avšak nijakým relevantným spôsobom nevyvrátil právnu úvahu žalobcov - inými slovami rovnako ako v konaní pred súdom prvej inštancie sa spolieha na to, že odvolací súd napriek jeho pasívite právoplatne zamietne žalobu, hoci sám v konaní neprodukoval žiadnu obranu.

7. Žalobca 1./ sa stotožnil s replikou žalobcu 2./

8. Žalovaný nevyužil svoje právo a dupliku nepodal.

9. Odvolací súd preskúmal a prejednal vec v rozsahu podaného odvolania (t. j. v celom rozsahu) v zmysle § 379 a § 380 ods. 1 C.s.p. bez nariadenia odvolacieho pojednávania (rozsudok bol odvolacím súdom verejne vyhlásený podľa § 378 ods. 1 a § 219 ods. 3 C.s.p.) a dospel k záveru, že odvolanie žalobcov 1./,2./ nie je dôvodné.

10. V predmetnom konaní sa žalobcovia 1./,2./ žalobou domáhali, aby súd uložil žalovanému povinnosť v zmysle § 21 ods. 10 zákona č. 308/2000 Z.z. o vysielaní a retransmisii a o zmene zákona č. 195/2000 Z.z. o telekomunikáciách (ďalej len „zákon č. 308/2000 Z.z.“) odvyselať opravu (znenie opravy pozri odsek 1.) vo vysielaní žalovaného v programe Reportéri, alebo v rovnakom hodnotovom vysielacom čase a uložil žalovanému v zmysle § 13 ods. 1 Občianskeho zákonníka povinnosť ospravedlniť sa žalobcom uverejnením ospravedlnenia vo vysielaní žalovaného v programe Reportéri, alebo v rovnako hodnotnom vysielacom čase spolu, a to slovom a písmom (znenie ospravedlnenia pozri odsek 1.).

11. Civilný sporový poriadok v ustanovení § 387 ods. 2 dáva odvolaciemu súdu možnosť, v prípade, že sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia sa v odôvodnení obmedziť

len na konštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

12. Podľa § 21 ods. 1 zákona č. 308/2000 Z.z. ak bol vo vysielaní odvysielaný nepravdivý alebo pravdu skresľujúci údaj o právnickej osobe alebo o fyzickej osobe, ktorú možno na základe tohto údajá presne určiť, táto právnická osoba alebo fyzická osoba má bez ohľadu na svoju štátnu príslušnosť, miesto trvalého pobytu alebo dlhodobého pobytu právo požadovať odvysielanie opravy bezplatne. Vysielateľ je povinný na žiadosť tejto osoby opravu uverejniť.

12.1. Podľa § 21 ods. 3 citovaného zákona žiadosť o odvysielanie opravy musí mať písomnú formu a musí sa doručiť vysielateľovi najneskôr do 30 dní odo dňa odvysielania napadnutých údajov, inak právo na odvysielanie opravy zaniká.

12.2. Podľa § 21 ods. 4 citovaného zákona zo žiadosti o odvysielanie opravy musí byť zrejmé, v čom spočíva nepravdivosť údajov, prípadne skreslenie pravdy; súčasťou žiadosti je návrh znenia opravy.

12.3. Podľa § 21 ods. 7 citovaného zákona vysielateľ je povinný odvyselať opravu do ôsmich dní odo dňa doručenia žiadosti o uverejnenie opravy.

12.4. Podľa § 21 ods. 9 citovaného zákona vysielateľ nie je povinný odvyselať opravu, ak a) by sa odvysielaním navrhnutého textu spáchal trestný čin, priestupok, iný správny delikt alebo by odvysielanie navrhnutého textu bolo v rozpore s dobrými mravmi; b) by odvysielanie navrhnutého textu bolo v rozpore s právami a právom chránenými záujmami tretej osoby; c) predtým, ako mu bola doručená žiadosť o odvysielanie opravy, odvysielal opravu z vlastného podnetu pri dodržaní podmienok podľa tohto zákona; d) môže preukázať pravdivosť údajov, ktorého oprava sa požaduje.

12.5. Podľa § 21 ods. 10 citovaného zákona ak vysielateľ neodvysielala opravu vôbec alebo nedodrží podmienky podľa odsekov 5 až 8, o povinnosti odvyselať opravu rozhodne súd na návrh osoby, ktorá o opravu žiadala.

12.6. Podľa § 21 ods. 11 citovaného zákona ak osoba, ktorá o opravu žiadala, nepodá návrh podľa odseku 10 do 15 dní po márnom uplynutí lehoty podľa odseku 7, právo na odvysielanie opravy zaniká.

12.7. Podľa § 11 Občianskeho zákonníka fyzická osoba má právo na ochranu svojej osobnosti, najmä života a zdravia, občianskej cti a ľudskej dôstojnosti, ako aj súkromia, svojho mena a prejavov osobnej povahy.

12.8. Podľa § 13 ods. 1 Občianskeho zákonníka fyzická osoba má právo najmä sa domáhať, aby sa upustilo od neoprávnených zásahov do práva na ochranu jeho osobnosti, aby sa odstránili následky týchto zásahov a aby mu bolo dané primerané zadostučinenie.

13. Rozhodnutie súdu prvej inštancie zodpovedá požiadavkám kladeným na odôvodnenie súdneho rozhodnutia v zmysle § 220 C.s.p., pretože súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísal priebeh konania a stanoviská strán sporu k prejednávanej veci, citoval ustanovenia zákona č. 308/2000 Z.z. a Občianskeho zákonníka ktoré aplikoval na prejednaný prípad a z ktorých vyvodil svoje právne závery o nedôvodnosti žaloby v celom rozsahu, keď v prvej časti nároku týkajúcej odvysielanie opravy v zmysle § 21 zákona č. 308/2000 Z.z. mal zato, že v reportáži neboli odvysielané žiadne nepravdivé alebo pravdu skresľujúce údaje, keď účelom opravy nie je doplnenie informácií, ktoré v reportáži neodznali a zároveň nemajú vplyv na pravdivosť výrokov v reportáži uvedených, ani informácií, ktoré v reportáži odznali, ale nie dostatočne jasne. Vo vzťahu k druhému nároku uverejnenia ospravedlnenia v zmysle § 13 Občianskeho zákonníka dospel k záveru, že nebolo preukázané, že by bolo do práva na ochranu osobnosti žalobcov reportážou žalovaného neoprávnene zasiahnuté, pričom znenie ospravedlnenia je nespôsobilé byť primeraným zadostučinením tak aby bol naplnený účel predpokladaný ustanovením § 11 Občianskeho zákonníka. Súd prvej inštancie vyššie prijaté právne závery primerane vysvetlil (pozri odsek 9. až 13. napadnutého rozsudku) a z odôvodnenia jeho rozsudku nevyplýva jednostrannosť, ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu. Súd prvej inštancie teda svoje rozhodnutie patričným spôsobom odôvodnil (§ 220 ods. 2,3 C.s.p.) na ktoré odôvodnenie poukazuje aj odvolací súd a s ktorým sa s poukazom na ustanovenie § 387 ods. 2 C.s.p. stotožňuje.

14. Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozsudku vo vzťahu k prvému uplatnenému nároku (odvysielanie opravy v zmysle § 21 zákona č. 308/2000 Z.z.) odvolací súd považuje za potrebné upriamiť pozornosť nato, že predmetom práva na opravu v zmysle § 21 ods. 1 zákona č. 308/2000 Z.z. je údaj nepravdivý alebo pravdu skresľujúci, a to bez ohľadu na to, či sa tento týka cti konkrétnej fyzickej osoby alebo dobrého mena určitej právnickej osoby. Údaj predstavuje konkrétnu informáciu (faktický údaj) vzťahujúcu sa k určitej konkrétnej fyzickej alebo právnickej osobe. Nepravdivým je potom údaj, ktorý nezodpovedá objektívnej pravde; údaj pravdu skresľujúci sám o sebe síce nie je nepravdivý, ale je podaný takou formou a v takých súvislostiach, že môže viesť ku skresleniu informácie podávanej

verejnosti. Podľa uvedeného ustanovenia zákona tak nemožno žiadať opraviť nepravdivosť kritických výrokov v podobe hodnotiacich úsudkov, ktorých pravdivosť (ako subjektívneho názoru) nepodlieha dokazovaniu; v rámci ochrany pred neoprávnenou kritikou možno posúdiť len nepravdivosť, resp. skresľovanie údajov, ktoré boli podkladom pre vyslovenie kritického názoru. Inštitút opravy neslúži na prezentovanie názorov založených na subjektívnom posúdení dotknutej osoby, na komentovanie a hodnotenie vzniknutej situácie z pohľadu dotknutej osoby a ani na poskytnutie morálnej satisfakcie, napr. vo forme ospravedlnenia; znenie opravy musí byť objektívne, založené na preukázateľných faktoch a nie na subjektívnom pohľade dotknutej osoby vychádzajúcom z jej osobnej zaujatosti, a rovnako musí byť nestranné, aby sa ňou nezasiahlo do práv a právom chránených záujmov iných osôb vecou dotknutých. Účelom opravy je totiž nahradiť nepravdivé údaje pravdivými údajmi, resp. údaje pravdu skresľujúce údajmi úplnými, ktoré pravde zodpovedajú a zabezpečiť tak rýchlu a účinnú ochranu vo vzťahu k dotknutej osobe a vo vzťahu k (diváckej či poslucháčskej) verejnosti právo na pravdivé informácie.

14.1. Znenie textu opravy musí v prvom rade zodpovedať doslovnému zneniu textu odvysielaného príspevku, pretože nemožno žiadať o opravu informácie, ktorá v príspevku neodznela, resp. bola odvysielaná, ale v inom znení, ako vyplýva z textu opravy. Odvolací súd v súlade so závermi súdu prvej inštancie, dospel k záveru, že žiadosť o opravu svojou formou a rozsahom nebola primeraná napadnutým údajom, keď predmetom opravy totiž môže byť iba oprava odvysielaných nepravdivých alebo pravdu skresľujúcich tvrdení odvysielaním navrhovaných pravdivých tvrdení, avšak nie oprava celkového vyznenia odvysielaného materiálu ani oprava negatívneho obrazu o dotknutých osobách žalobcov, resp. ich komentáre a názory ako je to v tomto prípade nakoľko údajne nepravdivé výroky, ktorých opravy sa žalobcovia domáha, v predmetnej relácii tak, ako sú uvedené a naformulované v Žiadosti o opravu zo dňa 7.2.2020 (č.l. 13 spisu) a následne petite Žaloby zo dňa 28.2.2020 bod bodmi 1.,2., 4.,5.,6. sú len doplnením reportáže podľa predstáv žalobcov a práve v tomto smere sa inštitút odvysielania opravy zásadne odlišuje od iných prostriedkov ochrany, ktorých využitie prichádza do úvahy v prípade neoprávnených zásahov uskutočnených odvysielaním nepravdivých či pravdu skresľujúcich tvrdení o dotknutej osobe. Čo sa týka údajne nepravdivého výroku v žiadosti o opravu a v petite žaloby pod bodom 3./ („V súvislosti s osobou B. C. odznelo tvrdenie A. J. A., že B. C. je dlžníkom (konkurzných veriteľov). Toto tvrdenie pána A. nie je pravdivé a je zarážajúce, že ako člen predstavenstva spoločnosti Elektrosvit Nové Zámky, a.s. nevie, že dlžníkom bola táto spoločnosť.“) takýto výrok v relácii vôbec neodznel a preto oprava takého výroku neprichádza do úvahy.

14.2. Odvolací súd navyiac zastáva názor, že priamo z navrhovaného znenia opravy, ktorá potom musí byť prevzatá do žaloby, musia žalobcovia priamo uviesť v čom mala spočívať nepravdivosť údajov, prípadne skreslenie pravdy čo v danom prípade okrem bodu 3. v bodoch 1.,2., 4.,5.,6. v žiadosti o opravu a v petite žaloby absentuje. Zo znenia ustanovenia § 21 ods. 4 citovaného zákona je zrejmé, že nestačí, ak sú v žiadosti označené nepravdivé alebo pravdu skresľujúce údaje, ale je nutné ich nepravdivosť či nepresnosť odôvodniť, uvedením presných údajov. Bez doplnenia o opravovaný text, resp. o porovnanie nepravdivého a pravdivého textu, by oprava by nespĺnila cieľ sledovaný zavedením osobitného práva na opravu v zmysle § 21 ods. 1 zákona č. 308/2000 Z.z. Vzhľadom na vyššie uvedené žalovanému nevznikla zákonná povinnosť odvyselať žalobcom uplatňované znenie opravy z dôvodu že žiadosť žalobcov o odvysielanie opravy nespĺňa všetky zákonom predpísané obsahové (vecné) náležitosti podľa § 21 ods. 4 zákona č. 308/2000 Z.z. a presahuje rámec zákonnej úpravy. Námietky žalobcov a dôvody odvolania v tomto smere (pozri odsek 2.2. až 2.4.) preto považuje odvolací súd za právne irelevantné, ktoré nie sú spôsobilé spochybníť správnosť záverov napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie.

14.3. Žalobcovia aj v odvolaní zotrvali na argumentácii o zaujatosti redaktora G. H., ktorú však súd prvej inštancie odignoroval a zároveň namietali, že zdôvodnenie súdu v tejto časti je absolútne nedostatočné. Odvolací súd v súlade so súdom prvej inštancie zastáva názor, že aj prípadná zaujatosť reportéra relácie vôbec nesúvisí s predmetom konania a preto nie je potrebné touto skutočnosť sa podrobne zaoberať. Ústavný súd vo svojich rozhodnutiach konštantne pripomína a odvolací súd sa s týmto v plnej miere stotožňuje, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranami konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných stranami konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní prečo sa s uvedeným argumentom žalobcov o zaujatosti redaktora G. H. nezoberal, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované právo strán konania na spravodlivé súdne konanie (napr. IV. ÚS 115/03, II. ÚS 44/03, III. ÚS 209/04, I. ÚS 117/05, IV. ÚS 112/05).

14.4. K námietkam žalobcov týkajúcich sa nevykonania navrhovaných dôkazov výsluchmi svedkov a nevyhodnotenie dôkazov v kontexte celej žaloby (pozri odsek 2.6.) odvolací súd poukazuje nato, že

celkovo súd rozhoduje na základe skutkového stavu veci zisteného z vykonaných dôkazov, ako aj na základe skutočností, ktoré neboli medzi stranami sporné, ak o nich alebo o ich pravdivosti nemá dôvodné a závažné pochybnosti. To znamená, že súd nie je viazaný návrhmi strán na vykonanie dokazovania a nie je povinný vykonať všetky navrhované dôkazy. Posúdenie návrhu na vykonanie dokazovania a rozhodnutie, ktoré z dôkazov budú v rámci dokazovania vykonané, je vždy vecou súdu a nie strán sporu. Predovšetkým nevykoná dôkazy, ktoré sú pre vec nerozhodujúce a nemôžu smerovať k zisteniu skutkového stavu veci ako je tomu aj v tomto prípade keď žalobcami navrhnutý svedkovia sa mali vyjadrovať k tomu akým spôsobom ich redaktor žalovaného navštívil a ako im kládol otázky, a či mu dali súhlas zverejniť ich podobizeň, alebo ich prejavy, ktoré skutočnosť nemajú súvis s predmetom konania. Súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia nevykonanie navrhnutého dôkazu (výsluch svedkov) považoval za neúčelné, tento postup riadne v zdôvodnení rozsudku odôvodnil (bod 14. napadnutého rozsudku) so záverom ktorým sa stotožňuje aj odvolací súd a preto nevykonanie navrhovaného dôkazu nepredstavuje porušenie práva na spravodlivý súdny proces. Naviac, z práva na spravodlivý súdny proces pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami. Jeho súčasťou nie je ani právo procesnej strany vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (porovnaj rozhodnutia ústavného súdu sp. zn. IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03). V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na naďalej opodstatnené závery vyjadrené v judikátoch R 37/1993 a R 125/1999, R 42/1993, ako aj v rozhodnutiach najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 85/2010, 2 Cdo 29/2011, 3 Cdo 268/2012, 3 Cdo 108/2016, 2 Cdo 130/2011, 5 Cdo 244/2011, 6 Cdo 185/2011, 7 Cdo 38/2012, v dôsledku čoho odvolacia námietka o nevypočítaní navrhnutých nie je spôsobilá privodiť pre žalobcov priaznivejšie rozhodnutie vo veci.

15. K druhému nároku, ktorým sa žalobcovia domáhali aby súd uložil žalovanému v zmysle § 13 ods. 1 Občianskeho zákonníka povinnosť ospravedlniť sa im uverejnením ospravedlnenia vo vysielaní žalovaného v programe F., alebo v rovnako hodnotnom vysielacom čase spolu, a to slovom a písmom (znenie ospravedlnenia pozri odsek 1.) odvolací súd poukazuje nato, že ako správne konštatoval súd prvej inštancie ustanovenie § 11 Občianskeho zákonníka priznáva každej fyzickej osobe právo na ochranu proti zásahom do osobnosti, najmä života a zdravia, občianskej cti a ľudskej dôstojnosti, ako aj súkromia, svojho mena a prejavov osobnej povahy. Zákon nedefinuje pojem zásah ani nepodáva výpočet konkrétnych foriem zásahov, ktorými môžu byť dotknuté jej osobnostné práva. Je ním však bezpochyby tak aktívne konanie, ako aj pasívne správanie (zdržanie sa konania alebo jeho opomenutie), ktoré má v zákone uvedené znaky. Týmito znakmi je predovšetkým neoprávnenosť zásahu (neoprávneným nie je zásah do osobnostnej sféry, ak sú dané okolnosti vylučujúce protiprávnosť konania, napr. výkon práva, plnenie povinnosti, svojpomoc, nutná obrana či krajná núdza) a tiež jeho objektívna spôsobilosť negatívne dopadnúť na osobnosť fyzickej osoby. Na vznik občianskoprávnej sankcie za nemajetkovú ujmu spôsobenú neoprávneným zásahom do osobnosti fyzickej osoby musia byť splnené zákonné predpoklady. Týmito predpokladmi sú: a) existencia zásahu, ktorý vyvolal alebo bol objektívne spôsobilý vyvolať ujmu spočívajúcu v porušení alebo ohrození osobnostných práv chránených ustanovením § 11 Občianskeho zákonníka; b) neoprávnený (protiprávny) charakter tohto zásahu; c) existencia príčinnej súvislosti medzi zásahom a vzniknutou ujmou. Nenaplnenie ktoréhokoľvek z týchto predpokladov potom vylučuje možnosť vzniku sankcií podľa ustanovenia § 13 Občianskeho zákonníka.

15.1. Odvolací súd zastáva názor, že vzhľadom na predmet reportáže, ktorej cieľom bolo podať informácie o konkurze spoločnosti Elektrosvit Nové Zámky a.s, vzhľadom na skutočnosť, že v reportáži neodznali nepravdivé tvrdenia a informácie, čo nepopreli ani samotní žalobcovia, keď toto nie je zrejme ani z petitu žaloby a vzhľadom na skutočnosť, že ani prípadné kritické výroky v reportáži na adresu žalobcov vzhľadom na ich intenzitu tieto nepresahujú obsahom, formou a cieľom rámcu pravdivej, objektívnej kritiky. Toto konanie žalovaného nepreukazuje objektívnu spôsobilosť existencie zásahu, ktorý vyvolal alebo bol objektívne spôsobilý vyvolať ujmu spočívajúcu v porušení alebo ohrození osobnostných práv žalobcov a rovnako nepreukazuje ani neoprávnenosť tohto zásahu zo strany žalovaného. Nie každý neoprávnený zásah, najmä do práva na ochranu občianskej cti, čo je aj daný prípade, keďže v reportáži sa nejednalo o súkromie žalobcov bude objektívne spôsobilý túto náležitosť spĺňať. Bude záležať najmä na prostredí, v ktorom došlo k zásahu, na subjekte zásahu, objekte zásahu, na jeho obsahu, pokiaľ spočíval v skutkových tvrdeniach, na intenzite a na ostatných okolnostiach, za ktorých bol vykonaný. Vzhľadom na všetky spomínané kritéria nie je možné záveru súdu prvej inštancie o neexistencii zásahu, ktorý vyvolal alebo bol objektívne spôsobilý vyvolať ujmu spočívajúcu v

porušení alebo ohrozenie osobnostných práv žalobcov v zmysle § 11 Občianskeho zákonníka nič vytknúť a námietky žalobcov v tomto smere uvedené v odvolaní (pozri odsek 2.7.) sú právne irelevantné.

15.2. Aj napriek absencii neoprávnenosti zásahu zo strany žalovaného odvysielanou reláciou, ktoré skutočnosť bola primárnym dôvodom na zamietnutie žaloby žalobcov v druhej časti nároku sa odvolací súd stotožňuje aj zo záverom súdu prvej inštancie, že navrhované znenie ospravedlnenia, nebolo spôsobilé odstrániť dôsledky prípadného neoprávneného zásahu do osobnostných práv žalobcov v zmysle § 11 Občianskeho zákonníka (bližšie pozri odsek 13 napadnutého rozsudku, resp. odsek 1.4 rozsudku odvolacieho súdu). Rovnako sa odvolací súd stotožňuje aj zo záverom, že súd nemôže autoritatívne zasahovať do ospravedlnenia a v tomto smere považuje námietky žalobcov za nedôvodné. Ak totiž súd zistí, že navrhovaná forma morálneho zadosťučinenia nie je primeraná a tým z hľadiska ustanovenia § 13 Občianskeho zákonníka nie je tak postačujúca a účinná, potom, ak nie je žaloba zodpovedajúcim spôsobom upravená, je na súde, aby žalobu na priznanie navrhovanej formy morálneho zadosťučinenia zamietol. Súd pri úvahe o primeranosti navrhovanej morálnej satisfakcie musí predovšetkým vychádzať ako z celkovej povahy, tak i z jednotlivých okolností konkrétneho prípadu, keď musí prihliadnuť napr. na intenzitu, povahu a spôsob neoprávneného zásahu, na charakter a rozsah zasiahnutej hodnoty osobnosti, na trvanie i šírku ohlasu vzniknutej nemajetkovej ujmy pre postavenie a uplatnenie postihnutej fyzickej osoby v spoločnosti a pod. (pozri aj rozhodnutia NS ČR, sp. zn. 30 Cdo 194/2008, sp. zn. 30 Cdo 2919/2006). Text žalobcami žiadaného ospravedlnenia obsiahnutý v žalobnom petite však neobsahoval žiadnu bližšiu špecifikáciu toho, aké nepravdivé a osočujúce informácie mali byť v dotknutej reportáži odvysielané. Z uvedeného vyplýva, že žalobný petít v časti ospravedlnenia nekorešponduje s dôvodmi žaloby, nakoľko ani sami žalobcovia netvrdili, že by informácie v danej reportáži boli nepravdivé a osočujúce, no domáhali sa vydania rozsudku, ktorým súd nariadi žalovanému ospravedlniť zato, že „..... Neuverejením týchto podstatných údajov nemali diváci možnosť utvoriť si objektívny názor na problematiku a aj na osoby žalobcov a ich kritikov, čím sa zasiahlo do ich osobnostných práv....“. Odvolací súd zastáva názor, že takéto ospravedlnenie neprichádza do úvahy a z tohto dôvodu, aj keby bol inak nárok žalobcov dôvodný, súd nemohol ich žalobe v časti nároku na zverejnenie ospravedlnenia vyhovieť. Vzhľadom na uvedené neobstojí ani obrana žalobcov, že predmetom žaloby na ochranu osobnosti nemusí byť v rámci žalovaného ospravedlnenia iba ospravedlnenie za nepravdivé výroky, ale aj ospravedlnenie za výroky, ktoré vydavateľ mal uverejniť vzhľadom k dôkazom, ktoré mal k dispozícii, no nezverejnil ich, hoci boli spôsobilé zmeniť, prípadne ovplyvniť názor divákov na reportáž.

16. S poukazom na všetky vyššie popísané skutočnosti obsah odvolania žalobcov preto nie je spôsobilý spochybníť správnosť záverov rozsudku súdu prvej inštancie z hľadiska odvolacích dôvodov výslovne v ňom uvedených, pričom ani v odvolacom konaní neboli zistené také nové rozhodujúce skutočnosti alebo dôkazy, ktoré by mali za následok zmenu skutkového stavu, alebo by spochybňovali správnosť právnych záverov, na ktorých súd prvej inštancie založil svoje rozhodnutie. V konaní nevyplynuli najavo ani také vady konania, ktoré by mali za následok vecnú nesprávnosť rozhodnutia. Samotná skutočnosť, že žalobcovia sa nestotožňujú s právnymi závermi súdu prvej inštancie, nemôže viesť k záveru o ich zjavnej neodôvodnenosti a neznamená ani oprávnenie odvolacieho súdu nahradiť správne právne názory súdu prvej inštancie jeho vlastnými, len preto, že nezodpovedajú predstavám žalobcov o tom, ako má súd vo veci rozhodnúť, keď súd prvej inštancie sa neodchýlil príslušných ustanovení Civilného sporového poriadku, zákona č. 308/2000 Z.z., Občianskeho zákonníka a ani nepoprel ich účel a význam, keď dospel k záveru že žaloba žalobcov v celom rozsahu nie je dôvodná z dôvodov uvedených vyššie.

17. Odvolací súd z vyššie uvedených dôvodov napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil (§ 387 ods. 1, 2 C.s.p.).

18. O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1, v spojení s § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 C.s.p.. Civilný sporový poriadok výslovne nerieši situáciu ak strana, ktorá na základe procesných ustanovení má nárok na náhradu trov konania, o náhradu trov zjavne neprejavila záujem, bola v konaní pasívna a podľa obsahu spisu jej v odvolacom konaní ani žiadne trovy nevznikli. Na daný prípad nie sú k dispozícii ani analogicky použiteľné ustanovenia Civilného sporového poriadku alebo iného zákona (analogia legis alebo iuris). Ak si strana náhradu trov konania neuplatní, ani jej podľa obsahu spisu v konaní žiadne nevznikli, je v súlade s čl. 17 základných princípov Civilného sporového poriadku, rozhodnúť priamo tak, že sa jej nárok na náhradu trov konania nepriznáva. (Pozri Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 28. februára 2018 sp. zn. 7 Cdo 14/2018). Vzhľadom na uvedené, keďže z obsahu vyplýva, že žalovanému v odvolacom konaní trovy nevznikli, rozhodol odvolací súd tak, že žalovaný nemá voči žalobcom 1./, 2./ nárok na náhradu trov odvolacieho konania a preto už o výške náhrady týchto trov konania v zmysle § 262 ods. 2 C.s.p. nebude potrebné rozhodnúť súdom prvej inštancie.

19. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zák. č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších zákonov, § 393 ods. 2 C.s.p.).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,

c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a/ pri riešení ktorej sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C.s.p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c/ je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a/ a b/ (§ 422 ods.1 C.s.p.).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 C.s.p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii (§ 427 ods.1 prvá veta C.s.p.).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods.2 C.s.p.).

Dovolaťel musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolaťela musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a/ dovolaťelom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b/ dovolaťelom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná, má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c/ dovolaťel v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná, má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods.2 C.s.p.).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods.1 C.s.p.).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolaťel uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods.2 C.s.p.).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 C.s.p.).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolaťel uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods.2 C.s.p.).